

Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE)

- [Despre OCDE](#)
- [Studiu de caz: Educația în România](#)
- [Studiu de caz: Reciclarea bateriilor de pe vehiculele electrice](#)

Despre OCDE

Istoric

Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) este rezultatul dorinței liderilor europeni de a asigura pacea și stabilitatea pe continent după Al Doilea Război Mondial, prin demararea procesului de reconstrucție europeană. Precursorul său, Organizația pentru Cooperare Economică Europeană (OCEE), a fost înființată în 1948, sub forma unui organism cu scopul de a monitoriza și administra ajutorul financiar acordat de Statele Unite și Canada țărilor vest-europene, sub forma Planului Marshall.[1]

De facto, OCEE a funcționat ca organizație vest-europeană, cu 18 membri, până în 1961, an în care s-au alăturat SUA și Canada. După semnarea convenției, a fost reorganizată ca organizație atlantică și a luat denumirea de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE), iar sediul a fost fixat la Chateau de la Muette, Paris.[2] De atunci, rolul său, potrivit site-ului oficial, este de *"a asigura o mai mare bunăstare la nivel mondial, prin consilierea guvernelor cu privire la politicile care sprijină o creștere rezilientă, favorabilă incluziunii și durabilă"*. [3]

Pe parcursul anilor, s-au alăturat și țări de pe alte continente, cum ar fi Japonia, Australia sau Noua Zeelandă. În prezent, organizația numără 38 membri, inclusiv din America Latină și regiunea Asia-Pacific.[4]

În ceea ce privește realizările, în 1950 a fost creată Uniunea Europeană pentru Plăți care a fost pusă sub controlul OEEC și care a funcționat pentru o perioadă de opt ani de zile. Uniunea a avut rolul de a facilita convertibilitatea monedelor europene și de contribui la practicile comerciale.[5] De asemenea, în iunie 1950, președintele Consiliului OEEC a prezentat planul Stikker, care consta în crearea unei piețe unice europene, specializarea activităților și diviziunea muncii, cu scopul de a realiza integrarea economică a Europei.[6]

Sfârșitul Planului Marshall din 1952 a însemnat regândirea rolului OEEC, ca organizație care să se ocupe de promovarea reînarmării NATO, lupta cu inflația și alocarea resurselor între țările membre. Prin Conferința NATO de la Ottawa (septembrie 1951), s-a decis ca OEEC să se ocupe de chestiunile economice europene, inclusiv cele legate de funcționarea NATO. De asemenea, la finalul lui 1957, sub egida OEEC a fost înființată Agenția Europeană pentru Energie Nucleară și a fost conceput cadrul pentru demararea negocierilor în privința Spațiului European de Liber Schimb, cu țările din Comunitatea Economică Europeană.[7]

Structură

OECD este compusă din trei piloni: Consiliul, Comitetele și Secretariatul.

Consiliul are în componența sa ambascadori ai țărilor membre precum și ambascadori din partea Comisiei Europene. Acesta este prezidat de Secretarul General, ales pentru un mandat de cinci ani, de către reprezentanții statelor membre. Consiliul se întrunește în mod regulat, cu scopul de a discuta activitățile principale ale organizației, și ia decizii bazate pe consens. De asemenea,

Consiliul se reunește o dată pe an, sub forma întâlnirii Consiliului Ministerial, care reunește șefii de guvern, miniștrii Economiei, Comerțului și Afacerilor Externe, cu scopul de a stabili care sunt prioritățile organizației, și pentru a discuta problemele importante, cum sunt cele legate de buget și procesul de aderare.[8]

În ceea ce privește **Comitetele**, organizația reunește peste 300 de comitete și experți pentru a acoperi cele mai multe dintre domeniile politicilor publice - educația, finanțele, mediul, comerțul - asigurând, totodată, legăturile cu experții fiecărei țări membre. Comitetele au rolul de a evalua datele și succesele politicilor publice, de a revizui acțiunile de politică între țările membre și de a propune soluții. Au loc întâlniri anuale ai căror participanți provin atât din țări membre, cât și partenere, aceștia fiind reprezentanți ai organismelor de stat, ai mediului de afaceri, ai societății civile și ai mediului academic.[9]

Secretariatul este condus de un Secretar General și este format din directorate și divizii care păstrează legătura cu factorii de decizie și cu cei care stabilesc politicile publice în țările membre, pentru a le oferi asistență. Secretariatul are în componență 3.300 de angajați din profesii diverse: avocați, sociologi, economiști, statisticieni, analiști politici, specialiști în comunicare etc.[10]

Finanțare

OECD funcționează pe baza contribuțiilor naționale (contribuții tip I), care se calculează în funcție de dimensiunea economiei fiecărui membru în parte, și contribuțiilor voluntare (contribuții tip II) din partea fiecărei țări membre în parte, pentru programe care prezintă interes pentru un număr limitat.[11] Conform datelor pentru 2023, bugetul tip I a însumat 219,6 milioane de euro, iar cel de tip B, 118,7 milioane de euro. SUA au avut o contribuție de 19,1% din ponderea bugetului de tip I (cea mai mare), în timp ce ponderea Islandei a fost de doar 0,6% (cea mai mică).[12]

În ceea ce privește gestionarea bugetului, atât mărimea acestuia, cât și programul de lucru sunt stabilite de către țările membre pentru o perioadă de doi ani. Auditul extern independent al conturilor și managementul financiar al OECD sunt analizate de către o instituție supremă de audit care aparține unei țări membre și este aleasă de Consiliu. OCDE nu acordă împrumuturi sau granturi spre deosebire de alte instituții.[13]

Obiective

Obiectivele OCDE sunt acelea de a îmbunătăți economia globală și de a promova comerțul mondial. Pentru atingerea acestora, organizația colaborează cu guvernele țărilor membre și non-membre, cu scopul de a le ajuta să-și dezvolte economia. OCDE le oferă suport pentru creșterea încrederii în piețe și în instituțiile statului, obținerea de finanțări publice, creșterea economică prin strategii de inovare, ecologice și sustenabile, precum și pentru furnizarea de resursele de care oamenii au nevoie pentru dezvoltarea competențelor.[14]

[1] Leimgruber, M., & Schmelzer, M. (coord.) (2017), Introduction: Writing Histories of the OECD, Palgrave Macmillan, Basingstoke.

[2] ibidem

[3] <https://www.oecd.org/60-years/>

[4] <https://www.oecd.org/about/history/oeec/>

[5] <https://www.cvce.eu/en/education/unit-content/-/unit/02bb76df-d066-4c08-a58a-d4686a3e68ff/ab473e40-d7d8-419b-b507-ac6d7a7ffe76>

[6] https://www.cvce.eu/en/obj/dirk_stikker_oeec_a_great_factor_in_european_co_operation-en-ce9ea0e7-74a9-468f-84b2-11c276ad0f2b.html

[7] <https://www.oecd.org/about/history/oeec/>

[8] <https://www.oecd.org/about/structure/>

[9] ibidem

[10] ibidem

[11] <https://www.oecd.org/about/budget/>

[12] <https://www.oecd.org/about/budget/member-countries-budget-contributions.htm>

[13] <https://www.oecd.org/about/budget/>

[14] <https://corporatefinanceinstitute.com/resources/knowledge/economics/oecd/>

Studiu de caz: Educația în România

Un studiu de caz interesant este cel al politicilor românești din domeniul educației. Acest studiu este prezentat pe larg sub forma unui raport care face parte din volumul II al colecției ***Evaluările tematice ale politicii educaționale privind educația în Europa de Sud - Est - FYROM, Moldova, Muntenegru, România, Serbia*** publicată în 2003. În cadrul fiecărui raport în parte ne este oferită o privire generală asupra sistemului educațional și a problemelor sale, asupra barierelor care îngreunează reformele din domeniul educației și de asemenea sunt făcute o serie de recomandări cu scopul de a ajuta guvernele în cauză să îmbunătățească sistemul educațional. În aceste rapoarte sunt abordate o serie de teme specifice și anume profesorii, curriculum, guvernarea, finanțele, educația și îngrijirea preșcolară, învățământul profesional, învățământul terțiar.

Studiul de caz pe care îl avem în vedere începe cu o prezentare a unor date generale despre România privind demografia, contextul politic, cadrul legal și obiectivele politice din domeniul educației. De asemenea ne este prezentată structura sistemului educațional care reușește să cuprindă toate ciclurile, de la învățământ preșcolar la cel superior precum și învățământul special. Totodată ne sunt prezentate instituțiile responsabile din acest domeniu precum și reformele din educație începând cu 1989.

Încă de la început ne sunt prezentate o serie de aspecte negative cu care se confruntă România și anume că numărul copiilor din România este în scădere, lucru care se reflectă și în cererile privind școlarizarea, o scădere a înscrierilor în învățământul pre-terțiar, o rată mare a abandonului școlar înainte de a absolvi învățământul obligatoriu de 8 clase. La acestea se adaugă o eficiență scăzută a învățământului pentru piața muncii deoarece la nivelul anului 1999, peste 40% dintre șomeri erau absolvenți de liceu.[1]

În ceea ce privește **inspectoratele**, experții OECD vorbesc despre nevoia implementării unor modele inovatoare care ar îmbunătăți managementul unităților de învățământ și identifică o serie de minusuri ale inspectorilor cum ar fi faptul că aceștia nu au cunoștințe în management, resurse umane sau complementaritate interdisciplinară.[2]

De asemenea, și atunci când vine vorba de **finanțările** din domeniul educației au fost descoperite o serie de probleme și anume că guvernul central ignoră nevoile unităților școlare, lipsa transparenței privind bugetele alocate școlilor, faptul că regulile de alocare bugetară sunt prea rigide, faptul că un procent de 85% din buget se duce doar pe salariile profesorilor, existența disparităților regionale privind alocarea resurselor financiare.[3]

Probleme sunt și atunci când vorbim de **echitatea privind accesul la educație** al copiilor defavorizați, situațiile copiilor romi fiind un caz special. Problemele identificate sunt următoarele: o treime dintre copiii din România nu au acces la educația preșcolară din cauza situației financiare, lipsa fondurilor pentru a facilita accesul la învățământul preșcolar, un procent de 3% dintre copii nu iau parte la învățământul obligatoriu, rata ridicată a abandonului școlar la sfârșitul clasei a VIII-a, achiziționarea manualelor de către părinți la nivelul învățământului secundar superior, problema taxelor la examenele importante cum ar fi cele pentru admiterea la liceu, universități, problema pregătirii de către profesori contra cost, excluderea copiilor romi și ai celor cu nevoi speciale precum și lipsa oportunităților.[4]

Starea precară a clădirilor unităților școlare precum și lipsa echipamentelor necesare pentru desfășurarea orelor. La acestea se adaugă condițiile grele pe care elevii le au de suferit pe parcursul cursurilor: lipsa căldurii, lipsa transportului în comun în zonele rurale, lipsa calculatoarelor, a cărților.[5]

În ceea ce privește **profesorii**, se constată un număr mare al profesorilor necalificați precum și remunerarea slabă a celor care activează în acest domeniu. La acestea se adaugă nevoia unei mai bune pregătiri a viitorilor profesori prin practica pedagogică din timpul studiilor universitare, crearea de oportunități pentru profesorii necalificați în vederea calificării dar fără a continua studiile universitare la zi, o instruire continuă a

profesorilor.[6]

De asemenea, au fost identificate o serie de probleme pe nivele de învățământ. **Educația și îngrijirea preșcolară** are o serie de minusuri cum ar fi: sprijin financiar insuficient din partea guvernului, lipsa unei strategii coerente, abandon școlar ridicat din cauza situațiilor financiare extrem de proaste ale familiilor. **Învățământul profesional** se confruntă cu incapacitatea de a se adapta la cerințele pieței, abandonul școlar, lipsa resurselor financiare, cadre didactice demoralizate din cauza ineficienței acestei forme de învățământ și a remunerației, lipsa manualelor moderne. **Învățământul universitar** se confruntă cu probleme precum: numărul specializărilor pe care le oferă universitățile nu reflectă nevoile pieței, faptul că unii profesori de la stat lucrează la privat este în dezavantajul studenților deoarece poate duce la amânarea unor cercetări, deficiențe în finanțare, necesitatea finanțării unor mai multe locuri pentru studenții de la buget pentru a promova învățământul superior.[7]

În urma identificării acestor probleme, experții OECD au făcut o serie de recomandări cu scopul de a remedia situația din învățământul românesc.

În ceea ce privește managementul educațional precum și finanțările din acest domeniu, s-a recomandat îmbunătățirea sistemului informațional în care sunt cuprinse date de bază despre elevi, studenți, calificările cadrelor didactice, resursele financiare, costuri, materiale și echipamente educaționale, absențe, abandon. De asemenea, s-a propus implementarea evaluării unităților de învățământ școlare precum și a instituțiilor superioare și a cu scopul de a le monitoriza. Totodată este nevoie de o comunicare strategică la toate nivelurile: aici se includ și asociațiile de părinți, autoritățile locale, mass-media. Informația va circula atât de sus în jos cât și de jos în sus. În plus, se recomandă îmbunătățirea capacității manageriale a administratorilor de unități școlare și instituții superioare.[8]

În ceea ce privește echitatea și accesul la educație a copiilor romi și a celor cu dizabilități, se recomandă numirea unui inspector care să asigure echitatea copiilor romi în școală. Extinderea nevoilor speciale prin includerea dislexiei, a sindromului deficitului de atenție, problemele sociale. La aceasta se adaugă instruirea cadrelor didactice în acest sens. Revizuirea legilor și practicilor inutile pentru îmbunătățirea

vieții copiilor cu deficiențe.[9]

Recomandări privind curriculum, materiale și evaluări: un nou curriculum în care se stabilesc cunoștințele și abilitățile pe care un elev trebuie să le dobândească până la finalul învățământului obligatoriu, introducerea educației pentru cetățenie și stabilirea unui set de reguli care includ drepturile și îndatoririle elevilor, reglementarea pieței manualelor școlare, introducerea unor examene de evaluare națională standardizate. [10]

În ceea ce privește profesorii, se recomandă stabilirea unor standarde de pregătire pentru profesori, programe de formare continuă pentru profesori, crearea mentorilor, accent pe învățare activă, munca în echipă pentru cadrele didactice pentru dezvoltarea unor abilități interdisciplinare, învățământ la distanță pentru cadrele didactice care activează.[11]

De asemenea sunt făcute recomandări pe nivele de învățământ. Învățământ preșcolar: prioritizarea copiilor din zonele defavorizate, acordarea de suport copiilor defavorizați sau cu handicap pentru integrarea în școlarizarea obișnuită. Învățământ profesional: colaborarea cu angajatorii pentru dezvoltarea unor abilități specifice, sesiuni de formare în cadrul întreprinderii, îmbunătățirea programelor de orientare profesională. Învățământ terțiar: formarea de manageri pentru a administra finanțele mai eficient, instruirea studenților conform cerințelor pieței, crearea unui echilibru între instituțiile universitare publice și private, creșterea răspunderii față de guvern.[12]

Referințe

***(1973).*OECD. History. Aims. Structure.* the Information Service.

<https://cdn.calisphere.org/data/28722/8w/bk0003z6f8w/files/bk0003z6f8w-FID1.pdf>

***(2003). *Reviews of National Policies for Education South Eastern Europe FYROM, Moldova, Montenegro, Romania, Serbia*, vol. II. OECD.

https://read.oecd-ilibrary.org/education/reviews-of-national-policies-for-education-south-eastern-europe-2003_9789264030879-en#page1

OECD. <https://www.oecd.org/>

****What is the OECD (Organization for Economic Cooperation and Development)?*.
Corporate Finance Institute.

<https://corporatefinanceinstitute.com/resources/knowledge/economics/oecd/>

***Organisation for Economic Co-operation and Development. Historical Archives of the European Union.
<https://archives.eui.eu/en/isaar/41>

[1] ****Reviews of National Policies for Education South Eastern Europe FYROM, Moldova, Montenegro, Romania, Serbia*, vol. II, OECD, 2003, pp. 277-278

[2] Ibidem, p.282

[3] Ibidem, pp. 285

[4] Ibidem, pp. 290-292

[5] Ibidem, p.293

[6] Ibidem , pp. 307-308

[7] Ibidem, pp. 317-326

[8] Ibidem, pp. 327-328

[9] Ibidem, pp.328-329

[10] Ibidem, pp. 329-330

[11] Ibidem, pp. 330-331

[12] Ibidem, pp. 331-333

Studiu de caz: Reciclarea bateriilor de pe vehiculele electrice

Bateriile litiu-ion sunt o component?-cheie a vehiculelor electrice ?i, potrivit datelor citate în studiul Organiza?iei pentru Cooperare ?i Dezvoltare Economic? (OCDE), sunt responsabile pentru circa 40% din costul acestora. Lan?ul valoric al bateriilor este vulnerabil la volatilitatea pre?urilor ?i la întreruperile de aprovizionare, din cauza faptului c? oferta de materie prim? este concentrat? în anumite ??ri, dar ?i pentru c? exist? restric?ii la export.[1]

Conform statisticii citate de organiza?ie, 79% din aprovizionarea global? cu cobalt, la nivelul lui 2020, a fost realizat? în ??ri cu restric?ii asupra exportului. Congo de?ine 50% din rezervele globale cunoscute de cobalt. Australia ?i Chile controleaz?, împreun?, 80% din produc?ia de litiu, în timp ce China este responsabil? pentru 70% din produc?ia de grafit.[2]

Reciclarea bateriilor uzate ar contribui, arat? OCDE, la reducerea acestei vulnerabilit??i, la atenuarea impactului asupra mediului înconjur?tor ?i la extinderea pie?ei de vehicule electrice. Numai c? aceast? pia?? de reciclare este înc? la început, din cauza unui cumul de factori care pornesc de la designul de proiectare complex, ajung la substan?elor chimice con?inute, care sunt extrem de toxice pentru mediu, ?i se termin? la absen?a stocurilor de reziduuri. Proiec?iile de pia?? sugereaz? c? reciclarea materialului deja folosit ar satisface peste un sfert (28%) din cererea de materiale noi pentru baterii, pân? în 2040.[3]

O posibil? rezolvare este comer?ul cu baterii uzate, pentru pie?ele care nu au stocuri suficiente sau care nu au capacitate suficiente de reciclare. În acest context, organiza?ia recomand? reglement?ri clare pentru siguran?a transportului ?i depozit?rii de?eurilor, facilitarea comer?ului, armonizarea standardelor de proiectare ?i obiective legate de ratele de colectare ?i reciclare.[4]

O alt? cercetare publicat? în Field ACTions Science Reports estimeaz? c? pia?a de reciclare a bateriilor litiu-ion va cre?te exponen?ial, de la 200 de mii de tone metrice în 2021, la ?apte milioane de tone metrice pân? în 2035. În prezent, pia?a este extrem de dinamic? în China ?i se extinde în Europa ?i, mai lent, în SUA.[5] În acest context, OCDE subliniaz? beneficiul reducerii emisiilor asociate procesului de produc?ie al ma?inilor electrice. În cazul recicl?rii, volumul acestora ar sc?dea cu 14%-23% pân? în 2040.[6]

În scopul dezvolt?rii economiei circulare pentru baterii, Comisia European? elaboreaz? un regulament prin care va impune, treptat, utilizarea materialelor reciclate în compozi?ia bateriilor de pe ma?inile electrice. De exemplu, din 2025, va fi obligatorie declararea cotei de materiale reciclate folosite, iar din 2030, vor fi impuse cote obligatorii pentru materialele-critice, ca nichel, cobalt ?i litiu. În urm?torii ani, acestea vor cre?te treptat.[7]

O alt? ini?iativ? la nivelul Uniunii Europene a fost stabilirea unor cerin?e minime de performan?? pentru ace?ti acumulatori. Mai precis, institu?iile europene au ajuns la un acord provizoriu în decembrie 2023, acord care mai trebuie s? primeasc? votul formal din partea Parlamentului ?i Consiliului, pentru ca mai apoi s? intre în vigoare. În baza cerin?elor minime, bateriile vor trebui s?-?i p?streze cel pu?in 80% din capacitate ?i la cinci ani de func?ionare sau dup? 100 de mii de kilometri. În cazul a opt ani de func?ionare, ?intele ajung la

72% din capacitate sau 169 de mii de kilometri parcurși.[8] Acest demers se înscrie în recomandarea OCDE privind armonizarea standardelor de proiectare.

[1]<https://www.oecd-ilibrary.org/docserver/d75a7f46-en.pdf?expires=1705267831&id=id&accname=guest&checksum=24D8110E142126CBDF082231A8A7940D>

[2] <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S254243511930474X>

[3]<https://www.oecd-ilibrary.org/docserver/d75a7f46-en.pdf?expires=1705267831&id=id&accname=guest&checksum=24D8110E142126CBDF082231A8A7940D>

[4] ibidem

[5] <https://journals.openedition.org/factsreports/6690#tocto1n4>

[6]<https://www.oecd-ilibrary.org/docserver/d75a7f46-en.pdf?expires=1705267831&id=id&accname=guest&checksum=24D8110E142126CBDF082231A8A7940D>

[7] <https://journals.openedition.org/factsreports/6690#tocto1n4>

[8] <https://www.europarl.europa.eu/news/en/press-room/20231207IPR15740/euro-7-deal-on-new-eu-rules-to-reduce-road-transport-emissions>